

"Prinsesse Sirikit og Krokoen, Krokoto, Krokotre - Krokommille"

DEL I

Skuespill av Sverre Aasen.

Dette er del 1 av to skuespill med handling fra Thailand. Del 2 er "Hermefuglen fra stjernefossen".

Medvirkende:

Wan (gutt)

Sonta (jente)

Bestefar

Prinsen (Senere Kongen)

1.livvakt

2.livvakt

Shan (som gutt og som voksen)

Hermefuglen (en snakkende fugl)

En barneslave

1.gjøgler

2.gjøgler

3.gjøgler

Prinsesse Sirikit

1.terne

2.terne

Krokoen (gangster som spiser barn)

Krokoto

Herold

1.soldat

2.soldat

1. scene: Loy Krathong - lysfest på elven

(Kalenderen viser månedsskifte oktober - november. Det er kveld i landsbyen Ban Van Buk, en times kjøring fra storbyen Phibun nordøst i Thailand. Mørket har alt senket seg, og bare i hus langt fra elvebredden er det lys å se. Lys på land, vel å merke, for på elven Mekong seiler tusener på tusener små papirbåter lastet med vakre blomster og med master av levende lys. Det er Loy Krathong, lysfest for kjærestepar. I et par timer har de små farkostene seilt forbi bestefars hus, og aldri passer det bedre å høre bestefar fortelle eventyr. Det synes i alle fall søskenparet Sonta og Wan der de ligger på den lille verandaen med haken i hendene og beundrer småbåtenesom driver med strømmen. Men alt har en slutt selv om barnehjarter skulle ønske noe annet om det som er godt og trygt. Papir- og bananbladbåtene vil nok seile på elven til det lysner og til Loy Krathong □□ Og er over, men innen da sover Sonta og Wan, om ikke bestefar lar seg friste til å fortelle enda et eventyr...?)

Wan : Å, bestefar, fortell en historie til. Det er det kjekkeste som finns.

Sonta : Ja, kan du ikke, vær så snill ?

(Hun gjesper, men prøver å skjule det.)

Bestefar: Nå, nå småtasser, synes dere ikke dere har fått nok å tenke på ?

Wan : Vi får aldri nok, bestefar, i alle fall ikke på Loy Krathong festen.

Bestefar : Hør nå gutt. Jeg skal fortelle og fortelle til jeg blir så gammel at tungen min tørker inn og faller av, men aldri mer om gangen enn det min bestefar fortalte meg, og han var en klok mann. Vet dere hva han sa når vi maste på mer og mer ?

Sonta : Nei, hva sa tipp-oldefar ?

Bestefar : Han sa □□ at ingen fikk høre en ny historie før de selv nøyaktig kunne fortelle den historien han sist fortalte dem.

(Bestefar lar disse ordene henge litt i luften over hodene på barnebarna som han vet holder på å sovne. Han synes selv det er søvndyssende å følge den ene båten etter den andre som sakte glir forbi bare noen meter utenfor verandaen.)

Nå, hvem av dere kan gjenfortelle eventyret mitt ?

(Wan og Sonta ser et lite øyeblikk på hverandre.)

Wan : Du kan begynne.

Sonta : Nei, du er eldst, du begynner.

Wan : Nei, det gjelder ikke, og jeg sa du før du sa meg !

Sonta : Men... men jeg tror ikke jeg kan det helt nøyaktig.

Bestefar : Jaja, mens dere krangler, kryper i alle fall jeg til køys. Men siden jeg ikke kan sove med krangling rundt ørene, □□, får dere være så vennlige å gå så langt unna at jeg slipper å høre noe. Så, husj - husj, avsted med dere !

(De må gå på et annet rom enten de vil eller ei, for i Thailand er respekten for de eldre stor. Der fortsetter de diskusjonen.)

Wan : Det er ikke første gang bestefar har sagt at vi må lære eventyr og historier utenat.

Sonta : Nei, jeg vet jo egentlig det, og når du tenker deg om, så er det i grunnen ganske smart. Hvis ikke noen lærer seg fortellingene blir de borte, og bestefar kan jo hverken lese eller skrive.

Wan : Det kan heldigvis vi, men vi har ikke nok papir å skrive på, og skrivebøker er altfor dyrt. Men du har rett, og det bestefar sier er lurt. Heretter hører vi skikkelig godt etter og forteller først hi□□□storiene til hverandre. Når vi kan dem godt nok, forteller vi dem til bestefar.

Sonta : Ja, kan vi ikke begynne nå med en gang ?

Wan : Jo, det kan vi godt...

(Wan gjesper og strekker seg.)

Men som du hører, så snorker bestefar allerede, og jeg kjenner på meg at jeg kommer til å sovne før jeg er halvferdig. Men jeg har en god idé.

(Wan gjesper igjen.)

Sonta : Nå setter du gjespen på meg også. Hvilken ide er det du har ? Det er best du sier det fort.

Wan : Jeg vil drømme eventyret i natt. Da kan jeg det skikkelig godt i morgen.

Sonta : Tror du det går ?

Wan : Jeg kan i alle fall prøve.

Sonta : Da vil jeg og.

Wan : Selvfølgelig. Du skal jo fortelle det til meg.

Sonta : Men hvordan gjør vi det ?

- Wan : Tenk så hardt du kan på eventyret før du sovner. Jeg har hørt at det virker. Noen annen måte vet jeg ikke om.
- Sonta : Ok, det skader ikke å prøve. Håper bare ikke at jeg våkner med det samme marerittet som prinsesse Sirikit.
- Wan : Nei, fytt i rakke□□ren, du sier noe, men i så fall skal du få lov til å vekke meg.
- Sonta : Så snill du er.
- Wan : Det mener du helt sikkert ikke hvis det blir jeg som får mareritt og vekker deg. Det gidder jeg forresten ikke å tenke på. Drøm søtt, søster.
- Sonta : Du og, min tapre storebror.

(Så legger de to seg til å sove. I Thailand er ikke det så veldig vanskelig. Landet ligger i tropene, og varmen er slik at de ofte ikke trenger mer enn en liggematte å krølle seg sammen på. Det er nettopp hva søsken□□□paret gjør. Ikke lenge etter forteller pusten at begge allerede er langt inne i drømmeland, eller Det er jammen ikke lett å holde styr på hva som er drøm og hva som er virkelighet)

2. scene: Prinsesse Sirikit

(Bestefar hadde fortalt mange eventyr til Wan og Sonta, men spesielt likte de å høre om en prinsesse han kalte Sirikit. Før hun sovnet, gjentok og gjentok Sonta at hun så gjerne ville drømme det eventyret bestefar fortalte om Sirikit denne kvelden. Dermed gled Sonta uten å merke det inn i drømmelandet til prinsessen, men fra det øyeblikket hun sovnet var det ikke lenger bestefar som styrte fortellingen, det gjorde Wan !)

Sonta :

(I det Sonta trør inn i drømmeland, står en gutt med ryggen til henne og sperrer utsikten ned til en badedam.)

Hallo du ! Hallo ! Kan du være så snill å flytte på deg ? Jeg kan ikke se prinsen. Hallo, vær så snill å flytte deg !

Wan :

(Gutten snur seg sakte mot henne. Det er broren, Wan.)

Nå ble du overrasket, tenker jeg.

Sonta : Ja, din tulling ! Kom deg ut av drømmen min i en fart !

Wan : Er du sikker på at dette er en drøm da ?

Sonta : Klart det, ser du ikke den prinsen nede ved dammen ?

Wan : Mener du prinsen av Muang Thai, det frie folket ?

Sonta: Sikkert, men legg deg til å sove med din egen drøm før prinsen min stikker av.

Wan : Prinsen din ? Var det ikke prinsesse Sirikit du skulle drømme om ?

Sonta: Å, Wan, jeg skal bare snakke litt med prinsen først.

Wan : Snakke med ham ? Vet du ikke hvem den prinsen er ?

Sonta : Nei, hvordan kan jeg det når du står i veien ?

Wan : Den gutteprinsen der er prinsesse Sirikits far ! Og nå skal jeg flytte meg så du kan høre og se, men følg godt med !

(Wan glir til sides i drømmen, og Sonta hører og ser en merkelig samtale.)

Prinsen :

(Prinsen er nede ved en badedam sammen med noen av sine livvakter. Mens han bader, legger han merke til en gutt på sin egen alder som sitter lent inntil et tre på den andre siden av dammen. På skulderen hans sitter en fugl, en vakker skapning med gult

bryst, røde vinger, en kropp med fjær i sorte og hvite striper og med en nydelig, blå hette på hodet.)

Hvem er den gutten som sitter der på den andre siden ?

1. livvakt : Det vet jeg ikke, Deres majestet, men han har ikke lov til å være der. Skal vi jage ham ?

Prinsen : Nei, nei, han kan ikke skade meg, ikke forstyrre han oss heller. Tvert i mot, hør hvor flink han er til å plystre. Visste jeg ikke bedre ville jeg tro at han og den vakre fuglen snakket sammen.
□□

2. livvakt : Hvem vet, kanskje er det akkurat det de gjør ?

1. livvakt : Ha, ha, du er jammen morsom.

Prinsen : Det er i alle fall bare en måte å finne det ut på.

2. livvakt : Skal vi fange ham for deg ?

1. livvakt : Det skal være fort gjort.

Prinsen : Det trenger dere ikke tenke på. Han ser så fredelig ut. Bare rop på ham så kommer han nok.

2. livvakt : Som de vil, Deres majestet.

(Han setter hendene som for munnen so□□□m en ropert.)

« Hei du der ! Prinsen vil snakke med deg !»

(Til sin store overraskelse får han ikke annet svar enn plystring.)

1. livvakt : Jøss for en frekking !

(Han vil trekke sverdet og hente gutten med makt. Men prinsenler og stopper ham.)

Prinsen : Slapp av, soldat ! Det er ikke sikkert han kan språket vårt. Prøv en gang til, men denne gangen plystrer du og vinker på ham.

2. livvakt :

(Livvakten plystrer så det hviner samtidig som han vinker og peker herover. Det ser det ut □□□til at gutten forstår, for han reiser seg og kommer rolig mot dem.)

1. livvakt : Du hadde jammen rett, han kommer, og fuglen følger ham. Lurer på hvilket språk han snakker og hvor han kommer fra ?

Prinsen : Overlat snakkingen til meg. Min far har lært meg kinesisk og vietnamesisk. Dessuten kan jeg hilse på alle nabolandenes

språk.

(Da gutten er helt borte hos dem, bukker han og prinsen til hverandre, men samme hvilket språk prinsen sier velkommen på så trekker gutten bare på skuldrene, peker mot nord og sier kun ett ord ; shan.)

2. livvakt : Jeg tror han driver gjøn med deg, Deres majestet. Kanskje løsner han på tungebåndet om han får en omgang juling.

1. livvakt : Ja, la meg begynne med å gi den uhøflige fyren en ørefik.

Prinsen : Dere to forstår dere ikke på noe annet enn makt, men det skal vi ikke ha noe av. Jeg tror nemlig jeg vet hva han mener med det eneste ordet han kan.

2. livvakt : ...og det er ?

Prinsen : Han peker mot nord, og i nord ligger Kina med høye fjell. Fjell heter «shan» på kinesisk. Jeg tror han mener å si at han kommer fra fjellene i Kina.

1. livvakt : Men da snakker han vel kinesisk, og det språket kan du.

Prinsen : Det er langt fra sikkert at han snakker kinesisk fordi om han kommer fra Kina. Jeg tror ikke du fatter hvor stort Kina er. Vise menn sier at det er steder i fjellene hvor det bare bor dyr og fugler, ikke et menneske har noen gang satt sin fot der.

2. livvakt : Da kommer han altså ikke derfra siden han er et menneske.

Prinsen : Prøver du å være morsom ? Har dere ikke hørt om barn som blir satt ut i skogen av fattigfolk som ikke har mat nok til dem ?

1. livvakt : Jo, men de blir vel spist av ville dyr.

Prinsen : Dessverre, men det fortelles at noen blir oppfostret av ulver eller aper.

2. livvakt : Jeg har hørt om det, men tviler på om det kan være sant, og plystring er hverken ulve- eller apespråk. Kanskje er det et fuglespråk ?

Prinsen : Det spiller forresten ikke noen rolle, men det er et språk vi bare såvidt har prøvd.

1. livvakt :og det er ?

Prinsen : Det er tegnspråket, og jeg gjetter på at han er ganske sulten. Stemmer det, inviterer vi ham hjem til et bedre måltid.

2. livvakt : Skal den fattiglusen spise ved kongens bord ?

Prinsen : Så □□godt du hører ! Han skal det, ja !

1. livvakt : Men hvorfor ham ? Det er jo nok av fattige i byen og landsbyene rundt i landet.

Prinsen : Har dere noensinne hørt noen plystre så flott ?

2. livvakt : Neeii.....?

Prinsen : Derfor ! Jeg ønsker å lære det av ham og fuglen og samtidig ha gleden av å lære ham vårt språk. Men følg nøye med nå !

(Prinsen peker fra munnen og nedover brystet før han gnir segseg på magen. Og ganske riktig, gutten slikker seg om munnen. Han har forstått. Så peker prinsen mot gutten, fuglen og slottet før han vinker ham med seg. Gutten nikker ivrig og følger prinsen hjem, og mens de forsvinner ut av syne, dukker Wan på nytt opp i drømmen til Sonta.)

Wan : Nå, søster, så du ?

Sonta : Jada, masa ! Men kom deg vekk fortere enn svint. Jeg vil se hvordan det går på slottet.

Wan : Du er så utålmodig. Det er noe du må vite før du kommer inn på slottet, skjønner du.

Sonta : Si det fort !

Wan : Javel ! Når du treffer prinsen og Shan ig□□□jen, for det var det de kalte ham, er de begge voksne. Prinsen er ikke lenger prins, men konge, og Shan har lært seg både språket og så mye mer at han regnes for å være landets klokeste mann. Ikke bare det, men han er også kongens beste venn og gudfar til kongens eneste datter, prinsesse Sirikit.

Sonta: Prinsesse Sirikit ? Så bra ! Nå flytter du deg i alle fall, for det er prinsessen jeg gleder meg mest til å se.

Wan : Bare et par ting til må du vite.

Sonta : Skynd deg, for nå hører jeg en jentestemme.

Wan : Shan kan fuglespråket. Det var derfor han bare plystret, og fuglen kan menneskenes språk !

Sonta : Du tøyser, men ok, i drømmeland går vel allting an. Flytt deg !

(Wan glir igjen bort som om han kunne fly, og med ett er Sonta en av tilskuerne til noen gjøglere som underholder prinsessen og ternene hennes. Det ser ut til at forestillingen akkurat er slutt, men prinsessen har sett noe som hun må spørre gjøglerne om.)

Sirikit : Dere var fantastisk flinke. Jeg □□□kunne ønsket meg å se enda mer, men det er noe jeg må spørre om først.

1. gjøgler Bare spør i vei, Deres majestet. Vi er ikke trette og viser gjerne et ekstranummer.

Sirikit : Nei, jeg ser at dere er friske og raske, men barna som hjalp til under forestillingen så ut til å være både trette og triste.

2. gjøgler : Det skal hennes majestet ikke tenke på. De ungene har det bra nok....?

(I det samme hører de en unge som hylskriker og ber for seg.)

En barne-slave : Nei, nei, ikke slå meg ! Jeg skal aldri mer gjøre det.

3. gjøgler : Du skal få som fortjent !

(Så høres slag og enda sterkere gråt mens barnet hele tiden bønnfaller gjøgleren om å stoppe å slå.)

Sånn, og så holder du fingrene fra maten. Forresten er det passe straff at du ikke får mat hverken i kveld eller i morgen !
Er det forstått ?

Barne-slaven :
(Gråter sårt og svarer hikstende.)

Men,men jeg er så.... så sulten,...jeg har ikke spist...

3. gjøgler: Jasså, så du har altså ikke forstått□□t ?

(Han slår igjen.)

Barne-slaven : Jo, ...jo,jeg skal ikke....skal ikke mase....

3. gjøgler : Det var på tide, og nå kan du sette i gang å rydde sammen med de andre ungene. Se til å få opp farten !

(Prinsessen har hørt og sett på hele opptrinnet med store øyne. Nå er hun så sint og forvirret at hun nesten ikke får fram et ord.)

Sirikit : Hva...hva i all verden ? Hva er det som foregår, hvem var den gutten, og hvorfor...hvorfor må han stjele mat ?

1. gjøgler : Det skal hennes majestet ikke bry sitt vakre hode med, men guttungen får vel omtrent samme behandling som kongens slaver når de stjeler av kongens mat kan jeg tenke meg ?

Sirikit : Hva er det du sier ? Vi har alldeles ikke slaver i landet vårt. Vi har tjenere som jobber hardt, men ingen av de blir noensinne så trette og sultne at de stjeler.

2. gjøgler : Så, så Deres majestet, det er nok bare din snille far, kongen, som har sørget for å holde deg unna slavene, for han har nok av dem.

□1. gjøgler : I alle fall har vi aldri gjøglet for konger uten slaver, og vi har vært i alle land både i øst og vest.

Sirikit : Det er ikke sant. Jeg skal snakke med far, så sørger nok han for at alle slavene dere har blir frie.

2. gjøgler : Bare gjør som De vil, prinsesse, men vi drar herfra allerede i morgen tidlig, og såvidt vi vet så er kongen ute og reiser.

1. gjøgler : Tar jeg ikke mye feil, kommer han hjem med nye slaver.

Sirikit : Da befaler jeg at dere slipper barneslavene fri med en gang.

2. gjøgler : Beklager, beklager, prinsessen kan befale så mye hun vil, men vi har allerede pakket og avtalt en forestilling langt herfra i morgen.

1. gjøgler : Så ha en god natt, Deres majestet, sov godt og ikke tenk mer på de stakkars få slavene våre. Adjø, adjø !

(Gjøglerne bukker seg bort fra prinsessen og ternene som har fulgt henne.)

Sirikit : Vi må stoppe dem selv om min far ikke er på slottet. Vismannen Shan vet nok hvordan vi kan□□□□ klare det. Kom så springer vi og henter ham.

(Hun tar noen raske steg, men stopper fordi ingen av ternene følger henne.)

Hvorfor kommer dere ikke ? Vi må skynde oss.

1. terne : Men prinsesse....?

(Ternen veksler blick med den andre tjenestepiken. De nikker til hverandre.)

- Sirikit : Men hva...?
2. terne : Vi tror ikke noen kommer til å bry seg med slavebarna til gjøglerne.
- Sirikit : Hva ? Hvorfor tror dere ikke det ? Så og hørte dere ikke det samme som jeg ?
1. terne : Jo, prinsesse, men gjøglerne har på en måte rett.....
- Sirikit : Nå blir jeg snart skrekkelig sint ! Dere får ikke lov til en gang å tenke slik. Landet vårt heter Muang Thai som betyr «De fries land», og det skal gjelde alle.
2. terne : Men det er det ikke gjør, prinsesse ! Min far sier at friheten gjelder bare for de rike og at det alltid har vært sånn.
- Sirikit : Hvordan kan faren din si det ? Han er jo en fri mann selv om han ikke er rik.
2. terne : Min far må arbeide på rismarkene så lenge det er lyst hver dag hele året, og likevel har vi såvidt mat nok når kongens menn har krevd sin del av risavlingen som skatt til slottet.
1. terne : Slik arbeider min far også, og han sier rett ut at han er en slavearbeider.
- Sirikit : Alt dette vet jeg, men det er ingen som pisker og slår din far for å få ham til å arbeide, er det vel ?
2. terne : Nei, det er sant, men
- Sirikit : men det gjorde gjøglerne med små gutter. Vet dere at landet vårt også kalles for «smilets land» ?
- 1.terne : Ja, det har vi hørt av folk fra andre land.
- Sirikit: Disse barna smilte ikke i det hele tatt, og det så ikke ut som de hadde smilt noen gang i livet.....
2. terne : Det har de sikkert heller ikke..
- Sirikit : Nettopp ! Og nå kommer dere i en viss fart. Vismannen Shan vet nok hva han skal gjøre innen min far er tilbake i morgen.
- (De skynder seg for å finne vismannen Shan.)

3. scene: Krokoen, Krokoto, Kroko.....

(Gjøglerne viste sine kunster på torget i kongens by. Derfra er det et stykke til slottet, men den ene ternen sier at hun vet om en snarvei. Prinsesse Sirikit er så ivrig etter å finne vismannen at hun blir med selv om faren alltid har forbudt henne å gå inn i den delen av byen. Kongen er en mektig mann, men der er noen som ikke bryr seg hverken om konger eller keisere. I ly av mørke og nede i kjellere og ganger under jorden hersker krokofolket. Skjønt folk....)

1. terne : Stopp litt !

(Hun står og gnir haken med tuppen av pekefingeren, tydelig usikker på hvor de nå skal ta veien.)

Sirikit : Hva er det ? Husker du ikke veien ?

1. terne :

(Biter seg usikker i leppen og spør den andre ternen.)

Husker du om det var rett fram eller til høyre ?

2. terne : Jeg ? Jeg har aldri gått denne veien. Far sier at....at....

Sirikit : Hva er det din far sier ?

1. terne : Ikke hør på henne, hun blir redd bare hun hører eventyr om nisser og dverger.

2. te□□rne : Far sier at barn, ...spesielt jenter, men gutter og, forsvinner sporløst i denne delen av byen...

Sirikit : Hvordan kan det skje ? Går de seg vill ?

2. terne : Nei, de blir fanget av...av krokoene !

1. terne : Det er bare sånt sludder som de voksne skremmer ungene sine med.

Sirikit : Hvem i all verden er krokoene ?

1. terne : Æh, for noe tull og tøys ! Krokoene er kongelige gjester fra land i vesten, hvite menn med masse penger som fyller opp i skattkammeret til din far.

Sirikit : Det har far aldri fortalt meg noe om. Hvorfor har ikke jeg fått hilse på disse.....disse krokoene ?

1. terne : Det vet vel ikke jeg, men nå tror jeg at jeg husker snarveien.

Kom, vi skal helt sikkert nedover her !

(De forter seg videre med 1. terne i spissen, til hun plutselig bråstopper så de renner i hverandre. Tvers over veien foran dem smetter en merkelig og nifs skikkelse med en skrikende og sprellende bylt i armene.)

2. terne : Det.... det var en kroko□□...

(Hun skjelver av skrekk og vil snu og løpe tilbake.)

1. terne : For en pyse ! Nå tror hun at alt og alle som beveger seg er krokoer.

Sirikit : Men men hva var det da ?

1. terne : Det kan vi vel finne ut hvis vi lister oss bort til kjellervinduet og kikker inn.

2. terne : Du er ikke riktig klok. Hvis krokoene oppdager oss...

1. terne :så springer vi tilbake til torget og tar den vanlige veien hjem.

(Med bankende hjerter sniker de seg bort til kjellervinduet, og jo nærmere de kommer, jo høyere lyder stemm□ene nede fra kjelleren. Prinsessen gjør store øyne da hun hører hva det snakkes om der nede.)

Krokoen : Krokoto, har du talt opp hvor mange unger vi har i kjelleren ?

Krokoto : Nei, Krokoen, jeg har ikke hatt tid til det ennå.

Krokoen : Så se til å få gjort det i en viss fart før Krokotre og Krokofire kommer !

Krokoto : Kommer de allerede i dag ?

Krokoen : Har du glemt det din gamle gris ? Dessuten må vi se til å få ungene unna i løpet av natten. Jeg snakket med noen gjøglere i sted, og de sa at den nesevise prinsesse Sirikit skulle sladre til kongen om oss.

Krokoto : Gjør det noe da ? Kongen vet jo godt hva vi holder på med.

Krokoen : Ja, men han har aldri røpet det for datteren sin.

(Mens han snakker, ser Krokoen at K□rokoto pirker seg i tennene.)

Hva er det forresten du pirker ut mellom tennene.....?
Du har vel ikke spist en unge uten å spørre meg først ?

Krokoto : Neida, neida, det var bare noen rester fra de spinkle ungene vi spiste til kvelds i går ...

Krokoen :

(Går bort til Krokoto og tvinger ham til å gape opp.)

Å ? Det er jeg ikke så sikker på. Jeg synes så tydelig du har ferskt og varmt blod på tennene dine....

(Han stapper hånden ned i halsen på Krokoto og drar opp en arm.)

Jasså ? Rester fra i går din grådige storspiser ! Denne ungen hørte jeg skrike for et øyeblikk siden. Dette kommer ikke Krokofem til å like.

Krokoto : Behøver du sladre til ham da ? Bare ta en unge selv, du !
Jeg skal ikke si det til noen, □□□ og jeg vet at du sikler etter den lille jenten med det lange, mørke håret...

Krokoen : Nå holder du tåta din griske fant ! Du får heller skrive opp hvor mange vi har igjen når jeg har vært nede og talt opp. De andre kan komme når som helst.

Krokoto : Fy så kjedelig !

Krokoen :

(Går ned i kjelleren og teller høyt.)

En, to, tretjotre, tjuetjue....
Vi har tjuetjue unger, skriv det opp !

Krokoto : Tjuetjue ? Er du sikker på at jeg skal skrive det....og ikke tjuetrehe, he ?

Krokoen : Eh....?

(Krokoto kan høre Krokoen smatte høyt der nede.)

....eh....jo, skriv tjuetre. Du har rett, hun med det lange, mørke håret , smatt, smatt,frister mer enn godt er.....eh, ser du forresten noe til Krokotre og Krokofire ?

Krokoto : Neida, du kan trygt sette tennene i den søte lekkerbiskenen, bare kos deg, du !

(Men i det samme høres et trompetsignal og en utroper.)

Herolden : Kongen kommer, kongen kommer ! Alle hilser hans majestet !

(Utenfor hopper prinsesse Sirikit i været av glede.)

Sirikit : Å, far, far, så godt at du er hjemme igjen. Tilkall soldatene dine og kast disse fæle krokoene i fangehullet. De...de gjør all slags stygge ting med barn, lar dem slite og slave for seg, gir dem ikke nok mat og ...og verst av alt...de....de spiser barn....levende....! Det er så forferdelig ...!

(Hun vil omfavne faren for å få trøst, men blir forferdet skjøvet vekk.)

.....far ...?....hva er det du gjør ...?

Kongen :

(Ler rått av henne og får følge av krokoene.)

Ha, ha, ha ! Jasså, så min lille prinsesse har oppdaget de voksnes hemmeligheter ? Det var det ikke meningen at du skulle gjøre, og jeg har jo forbudt deg å ferdes i denne delen av byen !

Sirikit :

(Prinsessen er lamslått.)

Far, far, si at du bare tøyser for å skremme meg, for jeg skal aldri, aldri mer gå hit?

Kongen: Tøyser ? Har du noen gang hørt din far si noe han ikke mener ?

Sirikit : Nei, far, men....men du kan ikke mene....?

Kongen : Ha, ha ! En konge mener det en konge sier, ikke sant mine venner ?

(Han legger armene rundt skuldrene på Krokoen og Krokoto, og de klarer nesten ikke stoppe å le av den forskrekkede prinsessen.)

Sirikit : Far, vær så snill å holde opp ! Si at du er min snille pappa...?

Krokoen : Snille pappa ! Har du hørt ?

(De ler seg krokot, og Krokoto tar tak i prinsessen.)

Sirikit : Slipp meg, stygge kroko, Slipp meg !

Krokoto : Å, nei, du, det kommer ikke på tale. Vi kan ikke la deg gå fri og røpe kongens hemmelighet. Nei, du skal heretter få lov til å bo sammen med alle skrikerungene i kjelleren....!

Kongen : Ja, kast henne ned i kjelleren ! Hun kan aldri bli dronning så godhjertet og snill s□□om hun er.

Sirikit : Nei, far ! Hjelp meg, hjelp meg !

Kongen : Hjelp deg selv, du, jeg har nok av søte prinsesser rundt om i hele kongeriket mitt, ha, ha, ha ...!

(Så blir prinsessen dradd ned i kjelleren etter armer og bein mens hun gråter og bærer seg. Det hele er et eneste og forferdelig mareritt, og nå vil ikke Sonta at Wan skal komme seg ut av drømmen hennes, tvert i mot ! I søvne roper hun på ham.)

Sonta : Wan ! Wan ! Det var ikke dette bestefar fortalte. Det går ikke an å drømme eventyret sånn som det skal være. Hører du ? Wan ! Hvor er du nå ? Jeg vil ikke drømme lenger, jeg har mareritt ! Hjelp meg ut av det før krokoene spiser prinsessen ! Skynd deg !

Wan : Jeg prøver så godt jeg kan, Sonta, men føttene mine □□løper feil vei, de følger etter en av ternene. Hun vil prøve å finne vismannen Shan.

Sonta : Det er hun som ikke kan veien. Hun kommer aldri til å finne ham !

Wan : I alle fall må hun forte seg, for nå har kongen oppdaget at hun flykter. Han er sender soldater etter henne med sverd i hendene.

Sonta : Hvorfor stopper hun på torget ? Hører hun ikke at soldatene kommer ? Skynd deg, terne, løp, løp ! Du har ikke tid til å snakke med noen !

Wan : Hvem er det hun snakker med ?

Sonta : En fugl ! Hun snakker med en fugl som landet på skulderen hennes !

Wan: Hvordan ser fuglen ut, Sonta ? Har den en blå hette på hodet ?

Sonta : Hvordan visste du det ?

Wan : Husker du ikke ? Det må være fuglen til vismannen.

Scene 4: Stjernefossen

(Ternen som ikke visste veien til vismannen Shan, har listet seg vekk fra kongen og hans livvakter. Hun løper tilbake på samme vei som de kom. I det hun kommer ut på torgplassen, lander plutselig en vakker fugl på skulderen hennes. Forskrekket prøver hun først å vifte den vekk, men så ser hun hvilken fugl det er. Med en blå hette på hodet, gult bryst, røde vinger og svart og hvitstripet kropp kan hun ikke ta feil : det er vismannens nakkende fugl. I neste sekund er hun helt sikker.)

Fuglen : Du flyr nesten like fort som en fugl. Er det derfor prinsessen kaller dere for terner ?

2. terne : Åh, så du skremte meg !

Fuglen : Var det jeg som skremte deg ? Jeg skulle til å spørre hvorfor du så redd ut.

2. terne : Det kan jeg fortelle hvis du viser meg veien til vismannen Shan. Det har hendt noe forferdelig med prinsessen.

Fuglen : Var det prinsessen jeg hørte gråte nede i gaten der krokoene holder til ?

2. terne : Vet du om krokoene ?

Fuglen : Alle vet om de beistene, men ingen tør visst gjøre noe med dem. Selv kongen....

2. terne : ...ja, ja, selveste kongen holdt med krokoene. Han lot dem ta prinsesse Sirikit og kaste henne ned i en kjeller som allerede var full av gråtende og ulykkelige barn !

Fuglen : Hva er det du sier ? Har kongen blitt riv ruskende gal ?

2. terne : Han sa han hadde nok av prinsesser rundt i hele landet.

Fuglen : Dette må vismannen få vite om med en gang. Du får fly etter meg som den ternen du er. Jeg skal vise deg veien.

(Dermed letter fuglen fra skulderen og flyr foran ternen til vismannens hus. Det vil si, det er ikke et hus, men en hule ved en foss. Mens hun heseblesende har løpt etter fuglen, har kvelden blitt til natt under en åpen og klar himmel og byens lyder har druknet i den øredøvende dunkingen av hennes eget hjerte. Men foran fossen blir hun stående og lytte, selv om hun ennå føler trang til å hive etter pusten og svelge bort blodsuset i ørene. Det er dørgende stille. Elven som kaster seg utfor bergkanten over vismannens hule, fosser ned uten en lyd. Hun har hørt om den fra hun var liten, men alltid trodd at «Stjernefossen» bare fantes i eventyrene. Nå står hun ved foten av et fossefall uten kaskader av vann som bruser mot henne, men ved et fossefall som flommer over av lys fra nattehimmelens stjerner.

Fuglen lander på et stativ og plystrer et enkelt signal. Et lite øyeblikk etter kommer en mann rolig ut fra hulen. Han er hverken høy eller brei, men bærer hodet på en måte som viser kraft og styrke. Noe ved øynene får ternen til å puste lettet ut. Vennlige og trygge hviler de på henne til hun er i stand til å snakke.)

2. terne :

(Hun kneler foran en lav trapp og snakker uten å heve hodet mot vismannen.)

Mester Shan, prinsesse Sirikit er....er fanget...

(Mer klarer hun ikke å få fram før gråten tar henne.)

Shan :

(Shan bøyer seg ned for å trøste henne.)

Så, så, du behøver ikke knele for meg. Tørk nå tårene og fortell□□□ rolig hva som er gale.

2. terne :

(Å ta det rolig etter det hun har sett og opplevd er lettere sagt enn gjort, men etter snufsing og snyting klarer hun å fortelle hva som har hendt. Vismannen lytter og rister på hodet etterhvert som hun forteller.)

Det...det er ikke så mye mer å fortelle. Kongen lot de forferdelige krokoene ta prinsessen og en annen terne. Jeg klarte så vidt å komme meg unna før noen oppdaget det.

Shan :

Er du nå sikker på at det var alvorlig ment av kongen ? Kanskje ville han bare skremme prinsessen sin fra å gå ned i den bydelen ?

2. terne :

Prinsessen trodde og det, men kongen og krokoene bare lo av henne....

(I det samme dukker kongens soldater opp. En liten stund er de blendet av lyset fra «Stjernefossen», men så får de øye på ternen og vismannen. Begge har tydelig respekt for Shan og prøver først å snakke høflig.)

1. soldat :

(Stikker sverdet i sliren og bukker for mannen som til nå har vært kongens venn og rådgiver.)

Kongen se□□□nder sine hilsener til deg, mester Shan, og jeg beklager at vi forstyrrer så sent på kvelden.

2. soldat :

Men vi har i oppdrag å bringe prinsessens terne tilbake til slottet.

2. terne :

Ikke la dem ta meg med, mester. De kaster meg bare til

krokoene.

1. soldat : Du hører at denne ternen er forvirret, mester Shan. Kongen vil ikke at hun skal løpe rundt og spre falske rykter om ham.

2. soldat : Hun er bare en dum tjenestepike. La oss følge henne tilbake så mesteren kan få nattero.

(Han tar et skritt fram for å gripe henne.)

2. terne :
(Gjemmer seg bak ryggen til vismannen.)

Shan : Stopp! Ser du ikke at hun er skremt ? Dessuten ligner det ikke kongen å sende soldater etter kvinner. Ternen kan bli hos meg. Hvis hun ikke har noe å frykte, skal jeg overtale henne til å gå hjem i morgen.

1. soldat : Vi har streng ordre om å bringe ternen tilbake til slottet i kveld. Dersom du er kongens venn, lar du oss utføre hans ordre.

2. soldat : Dersom du prøver å hindre oss, er du □□□□ ikke lenger kongens venn.

Shan : Og jeg sier til dere det jeg allerede har sagt. Ternen kan bli her over natten hvis det er det hun selv vil.

2. terne : Jeg vil aldri tilbake til slottet. Hva skal jeg der ? Krokoene har tatt prinsessen min og kongen er blitt til en grusom tyrann.

1. soldat : For siste gang ber jeg deg, mester Shan : la oss få ta denne løgnaktige tjenestepiken med tilbake. Du hører jo selv hvordan hun snakker om din venn, kongen.

Shan : Og for siste gang svarer jeg det jeg har svart : Ternen blir her, og om kongen er min beste venn, vil han forstå det når dere forteller ham det.

2. soldat : Da gir du oss ikke noe valg, en ordre fra kongen er en ordre!

(Begge soldatene løfter sverdene og går nærmere Shan og ternen.)

Shan : Bli hvor dere er eller ta følgene !

1. soldat : Følgene for hva, din gamle tusseladd ?

2. soldat : Han har sikkert tenkt å slippe den farlige fuglen løs på oss. Oj, nå ble vi virkelig redd !

Shan :

(Tar raskt et pulver fra en lomme og kaster det i øynene på dem. Virkningen er øyeblikkelig. De to faller om mens de fortvilet gnikker seg i øynene, men det var det verste de kunne gjøre, for dermed gnir de giften inn i kroppen. Bare noen sekunder senere ligger de helt stille.)

2. terne : Hva...hva var det for et pulver ? Er...er de døde ?

Shan : Det var et pulver laget av spyttet til en giftig frosk, og de er ikke døde, i alle fall ikke ennå.

(Han heller vann ned i øynene deres.)

Sånn ! Nå vil de se dårlig en stund, men sikkert være glad for at de lever.

2. terne : Men kongen kommer til å sende flere soldater når disse to ikke vender tilbake med meg. Har du nok pulver til å stoppe dem også ?

Shan : Nei, så mye mer har jeg ikke, og du har rett. Min gamle venn, kongen, regner meg nok ikke som venn lenger. Derfor må vi bort så fort som mulig.

2. terne : Må vi flykte før vi har reddet prinsessen ?

Shan : Nei, vi skal befri henne fra krokoene. De skal få smake på resten av froskens giftige spytt. Men aller først må jeg gjøre noe annet.

2. terne : Hva er det ?

Shan : Jeg må sende fuglen min gjennom Stjernefossen og til en drøm på den andre siden.

2. terne : Til en drøm ?

Shan : Ja.

2.terne : Kan jeg få bli med fuglen din gjennom Stjernefossen og inn i den drømmen ?

Shan : Ikke nå, men kanskje senere. Du må vise meg veien fram til krokoene om du tør...?

2. terne : Sammen med deg tør jeg alt.

Shan : Det er godt. Vent bare et lite øyeblikk mens jeg snakker med fuglen.

(Han plystrer samme signal som fuglen gjorde, og straks setter fuglen seg på skulderen hans.)

Min kjære venn, nå skal våre veier skilles. Jeg må bli her for å beskytte prinsesse Sirikit og ternene hennes, men du må dra.

Fuglen : Som du befaler og vil, mester Shan, men hva skal jeg lete etter ?

Shan : Du skal fly til du finner en drøm som deles av to.

Fuglen : Bare av to ?

Shan : Først av to, så av flere enn to, og til slutt av alle.

Fuglen : Det kan ta lang tid, □mester Shan.

Shan : Derfor drar du gjennom Stjernefossen. Fly nå, og lykke til på ferden.

(Så letter fuglen, sirkler en gang over hodet på de to, før den skjærer inn i Stjernefossen. I det samme den blir borte, brytes stillheten av vann som buldrer, og øyeblikket etter driver vanndråper over Shan og ternen.)